

ὡς ἐγκληματίας — ὅπερ μὲν ἀλλήν. θὰ ἐμποιῇται αἰσθησίν, ζωπράς θὰ προκαλέσθαι συζητήσεις καὶ πολεμικὴν, ὡς ἐκ τοῦ πλούτου δὲ τῆς ἀξιολόγου ἐν αὐτῷ ὕλης μεγάλως θὰ κινήσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐπιστημονικῶν κινήσεων — ἐκτίσεται σπουδαία φήμη, εἶναι διδάκτωρ τὰ νομικὰ καὶ καθηγητὴς ἐν τῇ πανεπιστημίῳ τῆς Βονωνίας, ἐκ προτιμήσεως ὅμως καὶ μετὰ ζήλου ἐπιδίδωσιν εἰς τὴν μελέτην τῶν φιλοσοφικῶν ἔργων. Ἡ ἐξῆς σύνταξις καὶ ἀπλὴ μελέτη, ἐκ τοῦ καλῶς αὐτοῦ ἀπορρέουσα, μαρτυρεῖ περὶ τῶν δωρημάτων πρωτοτυπίας, ὧν εὐμοιρεῖ καὶ περὶ τῆς διακριτοῦς διανοίας τοῦ νεαροῦ σοφοῦ. Ἰδοὺ τί γράφει:

« Ἐπιστέλλων ὑμῖν τὴν αἰτηθεῖσαν μελέτην περὶ τοῦ ζητήματος τοῦ φιλήματος, ἐπαφίμην ὑμῖν τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νὰ δημοσιεύσῃτε αὐτήν. Δέξασθε τοὺς ἐγκαρδίους χαιρετισμοὺς τοῦ τὴν ὑμέτεράν χεῖρα δαίδοντος

Γουλιέλμου Φερρέρου.

Ἐν Βονονίᾳ τῇ 8/20 Ἀπριλ. 1893.

Γ.

« Ἡ ὑγεινὴ εἶναι ἀναμφιβόλως ἡ ἐξοχώτατη καὶ φιλανθρωποτάτη τῶν ἐπιστημῶν. ἂν ὅμως ἐξακολουθήσῃ τηροῦσα ἢ ἐπ' ἐσχάτων ἔταμεν ὁδὸν θὰ κατακτήσῃ ἢ ἀποβῇ νέον εἶδος ἀσκητικῆς: ἡ ἀσκητικὴ τῆς ὑγείας καὶ ἡ θρησκεία τῆς ἀπολυμάνσεως. Ὁ νέος Σατανᾶς αὐτῆς εἶναι τὸ μικρόβιον. Πρὸς ἀποκάρσιν δι' αὐτῆς ἀπὸ τοῦ μικροβίου προκηρύσσει τὰς αἰσθηματικότητας ἀπαρνέσκει καὶ ἰδὼ καὶ αὐτὸ τὸ φιλημα θέλει ἢ ἀποκλείσῃ τῶν ἀνθρωπίνων συνηθειῶν.

« Ἀναμφιβόλως ὅτι ἡ ἀμοιβαία τῶν χειρῶν ἐπαφὴ ὑποδοχθεῖ τὸ ἔργον τῶν μικροβίων ἀλλ' ἀκριβῶς τοῦτου ἕνεκα τὸ φιλημα θὰ παραμείνῃ φυσικὴ, φυσικωτάτη ἀνάγκη τῶν ἀνθρώπων, μὴ δυναμένη νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ τοῦ κόσμου. Ἡ φυσικὴ βάση τοῦ ἔρωτος εἶναι ἡ αἰσθησις τοῦ πλούτου τῶν αἰσθημάτων, δημιουργουμένη διὰ τῆς ἐπαφῆς τῶν χειρῶν π. κ. Ταῦτα δὲ συννενοῦνται κατόπιν — ἀναλόγως τῶν προσδόντων ὑπερτέρας ἀναπτύξεως τῶν ζωικῶν εἰδῶν — σερπὶ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον μεγάλων αἰσθημάτων, κλίσεως, τουφερότητος, ἀφοσιώσεως, ἄτινα, ἀλλήλοις συννηνωμένα, δημιουργοῦσι τὴν μεθυστικὴν διὰ τὴν αἰσθησίν, ἔξοχον καὶ θελκτικὴν ψυχικὴν διάθεσιν τοῦ ἔρωτος.

« Ἐν πᾶσι τὸ φιλημα — καὶ τοῦτο μάλιστα τοσοῦτο σφοδρότερον ὅσῳ ἀνώτερος εἶναι ὁ βαθμὸς τῆς τελειότητος καὶ τῆς ἀναπτύξεως, ἐν ᾗ αἰσθται ὁ ἄνθρωπος — κατέχει τὴν ὑπερτάτην θέσιν. Παρὰ πᾶσι τοῖς ἔργοις δύναται τις νὰ παρατηρήσῃ τὴν ἀδιάκοπον καὶ θορυβώδη αἰτησίν αἰσῆς, ἔστω καὶ διὰ χειρῶν χειροκτιφοδῶν ἢ ποδῶν, φερόντων ὑποδήματα.

« Ἡ ἰδέα τοῦ αἰσθηματος ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴν αἰσθησίν τοῦ ἔρωτος, ἥτινα ἀνατεθεῖται ἡ ἀπουδαιότατη τῶν ἐνεργειῶν, διότι αὐτὸς οὗτος ὁ ἔρως εἶναι, κατὰ βάθος ἐξεταζόμενος, οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀπολαύσις τοῦ αἰσθηματικοῦ πλούτου, συνεπεία τοῦτου δὲ πᾶσαι αἱ αἰσθηματικαὶ ἐντυπώσεις συντελοῦσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον τελείως εἰς ἱκανοποίησιν τῶν ἐρωτικῶν ἡμῶν ἀναγκῶν.

« Τὸ ὅτι λοιπὸν ἐν ταῖς ἀνωτέρω ὑποδειχθεῖσιν, ἄτινα δύναται τις ἢ ἀποκαλέσθαι δευτεροβάθμια εἶδη ἔρωτος, τὸ φιλημα τὴν ἐξοχωτέραν κατέχει θέσιν, τοῦτο εὐχερῶς ἐμνηστέεται, ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ αἰσθητικότης εἶναι ὅλως ἐκτακτός ἐν τοῖς χεῖρεσι καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν αἱ αὐτοὶ ἀπολαύσεις εἰσι ζωηρότεραι καὶ πολυτιμότεραι.

« Ἄν ἵδῃ προδόμεν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς προϋποθέσεως ὅτι τὸ φιλημα δὲν ἀποτελεῖ διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ τὴν πλήρωσιν πραγμάτων καὶ ἐξ ἀνάγκης, πρὸς τί νὰ θεωρηθῇ ἀκλήρᾳ ἀπαγορευσις ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἐνυπάρξεως κινδύνου ἐν τῇ πραγματώσει αὐτοῦ; Πᾶσαι αἱ ἀνθρώπινοι ἀνάγκαι καὶ αὐταὶ αἱ ἀναγκαϊόταται, ὡς ἡ τῆς τροφῆς, συνεπάγονται κινδύνους. Ἡ τροφή, ἢν λαμβάνομεν, τὸ ὕδωρ, ὅπερ πίνομεν καὶ δι' οὗ νιπτόμεθα δύνανται νὰ περιλαμβάνωσι μικροβία ἱκανὰ νὰ γεννήσωσι νοσήματα. Τί ὅμως θὰ ἐλέγε τις περὶ τοῦ ἵατροῦ, ὅστις ἕνεκα τῶν αὐτῶν λόγων θὰ συνέβουλέμεν ἡμῖν ἀποχὴν ἀπὸ τροφῆς καὶ ποτοῦ;

« Εἶπον ὅτι ἡ ὑγεινὴ ἀπαιτεῖ νὰ καταστή νέον εἶδος ἀσκητικῆς, πράγματι δὲ αἰσθησὶν λογικαὶ συστάσεις πολλῶν ἱατρῶν ὁμοιάζουσι πρὸς τὰ διδάγματα ἐνίων διδασκάλων τῆς ἀρετῆς.

« Ἄντι νὰ εἰπωσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον:

« Ἀγάπα ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοὺς ὁμοίους σου, ἀλλὰ πρόσεχε νὰ προφυλαχθῇς ἀπὸ τὰς κακίας αὐτῶν καὶ ἀπεχε τῶν τριγμάτων » εἶπον αὐτοί: « Ἐγκατάλειψον τὸν κόσμον, παραιτησὸν τὸν ἀνθρώπινον βίον, ἐξαγριώθητι καὶ δὲν θ' ἀμαρτήσῃς ».

« Οἱ δὲ νεώτεροι ὑγειονομολογοὶ ἀντὶ νὰ εἰπωσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον: « Ἰκανοποιήσον τὰς ὑπερτάτας καὶ λεπτοτάτας ἀνάγκας σου, μὴ ὅμως λησμονεῖς ἐν τούτῳ τὴν ἀγνότητα τοῦ ἔξω καὶ ἔσω ἀνθρώπου σου, ἵνα μὴ ἡ ἱκανοποίησις ἐκείνη νοσημάτων πρόξενός σοι γένηται » λέγουσιν αὐτοί.

« Ἀπεχε πάσης ἀπολαύσεως καὶ οὐδέποτε νοσήσεις » βεβαίως ἐστὶν ὁ δυσμοιροτάτος τῶν ἀνθρώπων, μέχρι θανάτου ἐπὶ τῆς γῆς θὰ ταλαιπωρηθῇ, ἀλλ' ἐστὶν ὑγιὴς καὶ πρὸ πάντων θὰ ζῇς κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ὑγεινῆς.

Ἐπιστολὴ Γ. FERRO.

ΑΓΡΟΤΙΚΟΝ ΕΙΔΥΛΛΙΟΝ.

« Ἐγεννήθην ἐν ἔτει 18... ἐν μηνί Ἀπριλίῳ ἀκριβῶς κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα. Τοῦτο ἀρχὴ ἦτο ἀπλὴ σύμπτωσης! Πολλὰς αἱ ἐξημμέναι φαντάσαι καὶ τὰ ἐλάχιστα τῶν συμβεβηκότων μεγαλοποιούσιν. Ἴσως ταῦτο συμβαίνει καὶ ἐν ἐμοί.

Τὰς ὀλίγας τοιαύτας δὲ γράμμάς χαρῶσθε οὐχὶ κατὰ τὸν συρρὸν, μισομένη τὰς ἀριστοκρατίας τῆς ἐσπερίας δεσποινίδας. Ἀλλ' ὅπως προσπαθῶ ἂν δύνημαι, νὰ γνωρίσω ἐμυτὴν διὰ γράμμης οὐχὶ ὡς περ ἐκείνη ἡερολόγιον, ἥτι περὶ γράμμης γέγονε τῶν

βίου μου, ἀλλὰ αὐτοβιογραφίαν, ἥτοι σκιαγραφίαν γεγονότων τοῦ βίου μου, αὐτοβιογραφίαν, ἥτοι σκιαγραφίαν τοῦ χαρακτήρος καὶ ἐκθέσιν τοῦ ψυχικοῦ μου βίου καὶ τῆς δράσεως. Θὰ προσπαθῶ δὲ νὰ γράψω τὴν ἀλήθειαν, μὴ ἐπηρεαζομένη ὑπὸ τῶν περιστάσεων. Ἀλλως τε ἐν ὅσῳ ζῶ οὐδεὶς θέλει ἀναγνώσει τὰς γραμμὰς ταύτας».

Ἐνταῦθα ὁ νέος διέκοψε τὴν ἀνάγνωσιν, ἐλαφρὰ τῷφιν ἀνέγκασιν αὐτὸν νὰ σταματήσῃ. Ἀλλως τε δὲ εἶχεν ἀνάγκην νὰ σκεφθῇ μικρὸν, ἐνθαυμάσῃ διὰ τὴν πρωτότυπον ἐπιπόνησιν τῆς κορασίδος. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν.

«Περίχειρσις μου αὕτη ἀποδείκνυσιν ὅτι ὀλίγον ἐκκεντρικὸς ἐστίν ὁ χαρακτήρ μου, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτό με εὐχαριστεῖ, ὅτι δὲν εἰμαι ὡς πᾶσα ἄλλη νεανὺς, ἀκολουθοῦσα τοῖς συνήθεσι τύποις τοῦ βίου τοῦ κοινωνικοῦ. Μάλιστα οἱ τύποι μοὶ ἐμποιοῦσι ἀηδίαν. Δὲν εἰμαι λοιπὸν συνήθης, δὲν κείμαι ἐπὶ τοῦ μηδενικοῦ, ἀλλ' εἰς θέσιν διάφορον ἴσως κάτωθεν αὐτοῦ, τοῦτο μοὶ εἶναι ἀδιέφορον ἐγὼ δύναμαι νὰ φαντασθῶ ὅτι εὐρίσκονται ἄνωθεν, ὡς οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἐν καιρῷ νυκτὸς φαντᾶζονται ὅτι εὐρίσκονται ἄνωθεν τῶν ἀντιπιδίων αὐτῶν, ἐν ᾧ πράγματι εἰσὶ κάτωθεν αὐτῶν. Εὐχεριστοῦμαι μόνον ὅτι δὲν εὐρίσκονται ἐπὶ τοῦ μηδενικοῦ.

«Καὶ δὴ ἐλθωμεν εἰς μερικύτητας· ἐν πρώτοις εἰμαι ὑπερήφανος ἐκ φύσεως, δηλὸν ὅτι ἡ ἰδιοσυγκρασί μου τοιαύτη εἶναι, ὥστε νὰ εἰμαι ὑπερήφανος οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ εὐαρεστοῦμαι νὰ ἀκούω τὴν πρωτωνμίαν ταύτην, δὲν εἶναι παρὰ δόξαν! καὶ ὅμως τοιαύτη ἐπλάσθη. Ἀλλὰ δὲν εἰμαι ἀλαζών, δὲν εἰμαι κοῦφῃ. Καὶ τοῦτο λέγω οὐχὶ ὑποκειμενικῶς, διότι ἴσως ὁ ἐγωισμὸς δὲν μοὶ ἐπιτρέπει ἐν ἀναγκαλύφῃ ἐλαττωματικὰ ἐν ἐμυτῇ. Ἀλλὰ πράγματι, ἂν τις με σπουδάζῃ ἐκ τοῦ πλησίον, θὰ ἴδῃ ὅτι δὲν εἰμαι κοῦφῃ, ὥστε ἡ γνώμη ὅτι οἱ ὑπερήφανοί εἰσι κοῦροι ἐν ἐμοὶ δὲν ἀληθεύει, ἐκτὸς ἂν σφάλωμαι περὶ τὸν ὅρον ὑπερήφανος. Ἀλλὰ πῶς νὰ μεταβάλω αὐτόν; διὰ τοῦ μεγαλοπρεπῆς; Πλὴν τοῦτο ἤθελεν εἶναι ἴσως ὑπερβολικὸν καὶ τότε δὲν ἐπιτυγχάνω τῆς ἀληθείας.

«Πρὸς τοῦτοίς εἰμαι ὁρμητικὴ λίαν. Ὅταν δηλὸν ὅτι διανοηθῶ τι, σπεύδω πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ χωρὶς τῆ ἐπικλοῦσθαι νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν. Τοῦτο μοὶ ἤθελε προσενηθῆαι δυστυχῆματι. Ἀλλ', ἀγνοῶ πῶς ὁ ἀσθὴρ μου με εὖνοι καὶ με βροθεῖ, ὥστε ἄχρι τοῦδε οὐδὲν τοιοῦτό μοι συνέβη.

«Παραδείγματι δέ· Πιέσαν τινὰ ἐπάδησα ἀπὸ βόχχου τεσσάρων ἰώως πάντε μέτων ὕψους καὶ ταῦτο ἔλα συλλάβω μίαν πεταλούδα. Κατὰ κλήν μου, τυχρὴν ἐκράτουν ἀλγέθην, τοῦθ' ὅπερ σπανίως συνηθίζω, τοῦτο κατέστησεν ἐλαφρὸν τῇ πεταλῇ μου. Ἀλλοτε ἐπέβην ἐναντίον φοβεροῦ ἄφους καὶ ἐφάνευσα αὐτόν μετὰ πολλὰς κινδύνους ἐν ᾧ κἀλλίστῃ ἐδυνάμην ν' ἀπορῶν τὴν συνάντησιν του. Τέλος καὶ ἐκίστην περιφέρομαι ἀνὰ τὰ δάση μὴ πτοουμένη ἀπὸ ἐπικιν-

δύνους συναντήσεις. Προχθὲς ἔτι δις ἐπυροβολήσα κατὰ ἀφῶν χωρικοῦ, διότι δὲν μοι ἀπήντησεν ἐρωτηθεὶς τίς ἦτο· εὐτυχῶς αὐτὸς διέφυγε πρὸς βολὰς μου.

«Δὲν εἶναι λοιπὸν παρὰ δόλος ὁ χαρακτήρ μου; Καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἔχω καρδίαν λίαν εὐαίσθητον, συνπαθῶ, λυποῦμαι καὶ δακρύω πολλάκις.

«Ἀπὸ τίνος χρόνου αἰσθάνομαι ἐπιθυμίαν ἀβεστον ἀγνώστου τινὸς ἀγαθοῦ. Ποθῶ, αἰδέομαι, ποθῶ, τίς ἀγνοῶ, ποθῶ τὸ ἄπειρον, τὸ ἀγνωστον, τὸ θεῖον, τὸ ἀνέφικτον ἴσως. Νομίζω ὅτι ποθῶ τῆς φύσεως τὰς καλλονάς, διὸ καὶ σπεύδω πρὸς ἀπολαυσιν αὐτῶν. Ἀλλ' αὕτη ἡ ἀπολαύσις δὲν ἐκτελεσθεῖ τὸν ἄπειρόν μου πόθον. Ὡς ἐκ τούτου πολλάκις βυθίζομαι εἰς ρέμβην καὶ προσπαθῶ νὰ εὕρω τὸ ἀντικείμενον τῶν πόθων μου. Ἀδύνατον, δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ γῆ δὲν ἐγέννησεν αὐτό, εἶναι οὐράνιον. Νομίζω ὅτι, ἂν ἐδυνάμην νὰ ἀνέλθω ὑψηλὰ, ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῶν νεφῶν θὰ ἐπετύγχανον αὐτό.

«Λατρεύω τὸ καλὸν ὑπ' ἀπάσας αὐτοῦ τὰς ὀφείας καὶ ἐπειδὴ τὸ καλὸν εἶναι σπάνιον, ὀλίγα εἶναι τὰ ἀντικείμενα τῆς λατρείας μου. Νομίζω ὅμως ὅτι, ἂν ποτὲ εὕρω τὸ ποθοῦμενον, αὐτὸ θέλει ἀπορροφήσῃ πᾶσαν τὴν ἀγάπην μου καὶ τὴν λατρείαν· διότι φαντάζομαι αὐτὸ ὡς τὸ ἄκρον καλὸν τὸ περιλαμβάνον ἐν ἑαυτῷ πάντα τὰ κατ' ἑκάστον καλὰ. Καὶ ἐπειδὴ τοιοῦτό τι ἐπὶ γῆς δὲν ὑπάρχει, ἀπελπιζομαι ὅτι θὰ ἐπιτύχω ποτὲ τούτου. Καὶ ἐν τῷ ἀπελπισμῷ τὸ βλέμμα στρέφω πρὸς τὸν οὐρανὸν δεομένη· ναὶ δέσμι, διότι ὑποφέρω, διότι ἐν ἐμοὶ ἐνυπάρχει ἡ καταστροφή μου· διότι ποθοῦσα τὸ ἀνέφικτον φθίνω.

«Ἀλλ' ὁ οὐρανὸς παρέχει μοι ἐλπίδας καὶ οἶονεὶ φωνὴ τις ἀκούεται λέγουσα: «ἐλπίζε!» Ἰδοὺ λοιπὸν ἐλπίζω.

Ἀρὰ γε ἂν ἦμην χωρὶς πτωχή, ἀρὰ γε ἀπλῆ ἀπκίδευτος ἂν ἦμην, — Ἀλλ' ἐγὼ ἡ ἰδία — ἤθελεν οὕτω μορφοθῇ ὁ χαρακτήρ μου; Ἀρὰ γε ὁ χαρακτήρ ἐκ τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἐξαρτᾶται, ἡ αἰ περιστάσεις οὕτως, ἡ ἄλλως τοῦτον διαπλάττουσιν; Οὐδὲν περὶ τούτων ἐκ πείρας δύναμαι νὰ διαβεβαιώσω, διὰ τοῦτο καὶ περὶ οὐδενὸς ἀποφαίνομαι μετὰ θετικότητος. Τὸ ἀληθές εἶναι ὅτι ἡ πηγὴ τῆς ἀνίας μου κείται ἐν ἐμοὶ αὐτῇ, ἀλλὰ προσκηθεῖσα ἡ φύσει μοι ἐμφυτευθεῖσα, τοῦτο ἀγνοῶ.

«Ψυχὰ συνήθως φθίνομαι, ἀλλ' ὅπως θερμοστάτη εἶναι ἡ καρδία μου. Εἶναι ἡραιότερον κεκαλυμμένον ὑπὸ πάγου, ἡ τῆς εἰς ἰσχύον ἐν αὐτῇ ἀλλὰ δὲν ἐξωτερικεύεται διὰ λόγων, ἢ ἐκφράσεων. Δὲν ἐξεμείτην λάβαν, ἡ καρδία μου, μεταβάλλει ταύτην εἰς νεφελὰν εἰς ἀπύρνον καὶ αὐτοὶ ἐξέρχονται ἐν εἰδει στεναγμῶν, οὓς ἐξακούομενον τὸ σπῆθος μου πολλάκις μέχρι διερρήξεως ἀπρίνει ἐλευθέρους νὰ ἐξέρχωνται.

Καὶ τοιαύτη οὕσα ἐπιδίδουσι ἀπληστώως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Θαυμάζω δὲ πρὸ πάντων τούτων.

Ἐνταῦθα ἐτελεύτα τὸ χειρόγραφον.

Ε'.

Η ἐντύπωσις.

Ὁ νέος ἔσται ἐννεός. Ἡρξάτο νὰ σκέπτηται, νὰ ἀπορῇ, νὰ θυμῶνῃ· καὶ πάλιν ἐπαγγέτω πλέον ἐπισταμένως. Προσιπάθει νὰ εἰσδύσῃ, νὰ ἐμβαθύνῃ, νὰ ψυχολογήσῃ, τὸν νουν αὐτοῦ πρὸ πάντων ἀπασχόλησιν οἱ στίχοι, οὔτινες περὶ τοῦ πόθου τῆς ἀνέφερον.

ΜΕΝ. Η. ΦΙΛΑΝΘΡΩΙΑΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ.

ΥΠΕΡΒΛΗ.—Η ἀντιοχὶ τοῦ μικροβίου τῆς χολέρας ἐκ τῆς χαμηλῆς θερμοκρασίας. —ΦΥΣΙΚΑ.—Τὸ πτωκὸν τῶν μεταλλῶν καὶ μεταλλικῶν ὀξειδίων (ἐκδομήτια Η. Moissan).—Φωτοδυναμικὰ πειρματικῶν σωματίων (J. Violle).—ΕΞΤΕΡΟΘΕΡΜΟΓΕΝΕΙΑ.—Ο σφαυροτόμος τῆς πυρλαμπίδος (J. D.).—ΔΙΑΦΟΡΑ.—Ἐκδομήτῃ ἐκ τῆς κατὰ τὴν θαλάσσης διαμόρφωσιν ἐπὶ ἀνθρωπολογικῆς ἑταιρείας τῆς Βασιλικῆς.—Τὸ κέντρο τῆς μέκωσιν ὡς φασματικῶν τῶν ὀξείων ἡλεκτρικῶν μέσων.—Καταθεματὰ πειρματικῶν ἐν Sagallen (Σιβηρία).—Τα ἀμφόλιον Giganteum.—Προφίονα καὶ ἱστορίαι.—Σπανίους χελιδόνων ἐν Γαλλίᾳ.—Δοκίμῃ εἰς τὸ μουσεῖον τῆς φυσικῆς ἱστορίας τῶν Παρισίων.—Τὸ ἐν Παρισίοις Σινδριὸν πρὸς πικρὰν τοῦ κληθροῦ τῆς Γαλλίας.—Ταχὺς ἡλεκτρικῶν σιδηροδρόμων.—Ἡ δημοκρατία τῆς Κολομβίας.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ χειμῶνος τοῦ 1892—93, ὁ κ. Uffelman ἐγκατέλειπεν εἰς πῆξιν ζωὴν ἐν ᾧ ἐκκαίεργετο τὸ μικροβίον τῆς χολέρας, ἀφαιρῶν καθ' ἑκάστην μικρὴν τεμάχιον πάγου, ὅπου ἔσπευεν ἐπὶ πλάκῳ. Οὕτως εἶδεν ὅτι τὸ κομματωειδὲς μικροβίον τῆς νόσου ταύτης ἀντέχει καὶ εἰς θερμοκρασίαν ἐπὶ —250, ὅτι δὲ πρὸς ἀπόθεσιν τῆς ζωτικότητος αὐτοῦ ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῇ τοῦτο ἐπὶ πάντε τοιούτοις ἡμέρας εἰς τὰς χαμηλὰς ταύτας θερμοκρασίας.

Οὐσιμῶς διάφορα τούτων εἶνε τὰ πορίσματα τῶν πειραματικῶν μελετῶν τοῦ Δρος Alfonso Montefusco, ἃς ἐπεχείρησε καὶ ἄγαγεν εἰς πέρας ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς υγιεινῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Νεαπόλεως. Ὁ σοφὸς καθηγητὴς τῆς υγιεινῆς διετύπωσε τὰ κύρια πορίσματα τῶν μελετῶν αὐτοῦ ὡς ἑξῆς:

α) Θερμοκρασία.—10⁰ μέχρι —15⁰ Κελσίου καταστρέφει ἐντὸς ἡμέρας ὥρας τὴν ζωτικότητα τῶν χολερογενῶν μικροβίων, ἐνῶ θερμοκρασίαι κυμαίνεσθαι μεταξύ 0⁰ καὶ —5⁰ ἐκασθενῶσι μόνον τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ζωτικότητος.

β) Αἱ διὰ τῆς ἐνεργείας χαμηλῶν θερμοκρασιῶν ἀποβαλθῆναι τὴν ζωτικότητα αὐτῶν καλλιεργεταὶ τοῦ μικροβίου τῆς χολέρας, ἐπανακτῶσιν αὐτὴν ὅμα τῇ ἀνανεώσει τῶν καλλιεργειῶν καὶ τῇ ὑπερβολῇ αὐτῶν ὑπὲρ τὴν ἐπιρροὴν θερμοκρασίας 35⁰.

γ) Αἱ χαμηλαὶ θερμοκρασίαι οὐδαμῶς ἐπεδρῶσιν ἐπὶ τῶν προϊόντων τῶν χολερογενῶν μικροβίων κατὰ τὴν ἀποστείλιν.

δ) Οἱ διὰ τῆς πεπτικῆς συσκευῆς ἐγκεντρίσθεντες διὰ προη-

γουμένως πηχθεῖσιν καλλιεργειῶν ἰνδόχοιροι ἀποκτῶσιν, ἔστω καὶ προσκίρως, τὴν ιδιότητα τοῦ ἀπρὸςβλήτου ἐκ τοῦ χολερικοῦ μύσματος ὡς καὶ ἐκ τῆς τοξικῆς ἐνεργείας τῶν χολερικῶν καλλιεργειῶν.

Ἐπὶ τῇ βράσει τοῦ συνδυασμοῦ τῶν βιολογικῶν τούτων πορισμάτων μετὰ τῶν καθ' ἑκάστην παρατηρουμένων κλητικῶν γεγονότων, ὁ κ. Montefusco ἐρμηνεύει τινὰς τῶν αἰτιολογικῶν ἐνδείξεων χολερικῆς τινὲς ἐπιδημίας, αἵτινες:

α') Τὴν μείζονα δύναμιν τῆς ἐπικτάσεως τῆς ἐπιδημίας κατὰ τὸ θέρος καὶ τὴν βαθυκαίαν μέχρι τελείας ἐξαφανίσεως ἐλάττωσιν αὐτῆς κατὰ τὸν χειμῶνα.

β') Τὴν μετὰ τὸν χειμερινὸν ὕπνον τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἐπιδημίας νέαν ἐμφάνισιν αὐτῆς ὡς καὶ τὴν ταχέϊαν ἐξάπλωσιν κατὰ τὰ πρῶτα θερινὰ θάλαττα.

Ὁ κ. Henri Moissan ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων ὑπόμνημα, ἐν ᾧ εἰδικώτερον ἐξετάζει τὸ πηκτικὸν τῶν μεττάλλων καὶ τῶν μεταλλικῶν ὀξειδίων, καταλήγων εἰς τὰ ἐπόμενα πορίσματα:

α) Ὅτι ἐν τῇ διὰ τοῦ ἡλεκτρικοῦ τῆρου παραχθείσῃ κατὰ τὰ πειράματα αὐτοῦ ὑψίστῃ θερμοκρασίᾳ, τὰ μὴ μέταλλα καὶ τὰ μέταλλα, τὰ τέως θεωρούμενα πυρματῶν, ἐξαερῶνται.

β) Ὅτι τὰ μάλλον εὐσταθῆ σύνθετα σώματα τῆς ἀνοργάνου χημείας ἀφαιρῶνται ἐν τῇ ἡλεκτρικῇ καμίνῳ, εἴτε διὰ χωρισμοῦ, εἴτε καὶ δι' ἐξερρώσεως.

γ) Ὅτι δὲν ὑπολείπεται πλέον ἀντέχουσα εἰς τὰς ὑψηλὰς ταύτας θερμοκρασίας ἢ σειρὰ τις νέων ἐνώσεων ἐντελῶς κρυσταλλικῶν, ἐξόχῳ εὐσταθείας, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν βορίουχων, πυριτιούχων καὶ μάλιστα τῶν ἀνθρακούχων μεταλλικῶν ἐνώσεων.

Ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ J. Violle ἐσγῶτως γενομένων μελετῶν ἐπὶ τῆς ἀκτινοβολίας τῶν εἰς τὴν ὑψηλὴν θερμοκρασίαν τῆς ἡλεκτρικῆς καμίνου ἐκτεθέντων διαφόρων πυρματῶν σωμάτων, ὅσα ὁ ἀνθρακί, ἡ ἄσβεστος, ἡ μαγνησία, τὸ χρομίου καὶ τὸ ὀξειδίου τοῦ χρωμίου, βεβαιούται ὅτι ἅπαντα παύται, καίπερ ὅλως διάφορα τὴν σύστασιν, ἔχουσιν ἐν τῇ ἡλεκτρικῇ καμίνῳ τὴν αὐτὴν λάμψιν, ἐξ ἧσου ἐπενεργούντα ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὡς καὶ ἐπὶ τῆς φωτογραφικῆς πλάκῃς. Ἐν κλειστῷ ὅλῳ ὑφίσταται ἐντελής θερμοαντικὴ καὶ φωτεινὴ ἰσορροπία, ἐπιβεβαιουμένου οὕτω πειραματικῶς τοῦ νόμου τοῦ Kirchhoff, καθ' ὃν, ὡς γνωστόν, ἡ ὑπὸ τῶν σωμάτων ἀπορρόφησις τῶν ποικίλων ἀκτίνων (θερμαντικῶν ἢ φωτεινῶν) εἶνε ἀνάλογος τῆς ἀφάσεως αὐτῶν.

Ἐν τῇ Revue Scientifique τῆς 1ης ἰουλίου (ν. ἡμ.) ἐδημοσιεύθη ἄρθρον φέρων τὴν ὑπογραφήν J. D., ἐν ᾧ ὁ ἀρθρογράφος ἀναρεῖ τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Ch. Brogniart δημοσιευθέντα ἐπὶ τῆς Συλλογῆς τῶν Ἀρθροπόδων (sur la Récolte des Arthropodes τὴν 517) παρελθόντος ἰουνίου σχετικῶς πρὸς τὴν φασματικὴν τῆς γνοστῆς πυρλαμπίδος. Ὁ κ. Brogniart ἀνέγραψεν ὅτι: «Ἐν Γαλλίᾳ ἅπαντ' ἡ πυρλαμπίς, καλεώμενον τῆς οἰκογενείας τῶν μαλακοδέρμων, οὔτινας τὸ ὄφλυ ἔχει φωτεινὴν τὴν ἄκρον τῆς κοιλιακῆς χώρας, ὅ-δὲ κ. J. D. ἅπαντ' εἰς τοῦτο διὰ τῶν ἐξῆς: «Ἐνταῦθα ὑπάρχει πλῆθος ἀνθρωπογενῶν, ἡπερ παρελθόντες ἐπανακαθίστανται εἰς μέγαν ἀριθμὸν βιβλίων φυσικῆς ἱστορίας, καὶ εἰς αὐτὰ, ἐπὶ τὰ ἔργα τῆς φυσικῆς ἱστορίας τῶν ἐντόμων. Τὰ ὄφλυ τῆς πυρλαμπίδος εἶνε φωτεινὸν ἐξ ὀλακλήρου, ἀπὸ τῆς κεφαλῆς

1) Action des basses températures sur la virulence des spirilles du cholera, travail expérimental du Dr Alfonso Montefusco.